

Me too,

rebeget Isten, zokogta Isten, röhögte Isten, s megpróbált visszaemlékezni mindazon teremtményeire, akiken megesett.

Itt egy gátat kellett volna átugornia, egy szakadékot, egy nagy fehér fal magasodott előtte, a visszaemlékezésre való képtelenség fala.

Jó így, mondta Isten, jó a világosság, de jobb a sötétség, ne tépjük fel a sebet, kacagta Isten, ne gondoljunk rá, zokogta Isten, lépünk tovább, akárha ez az édenből kifele, akárha a befelé vivő útra vezet.

Jó így?, kérdezte Isten, legyen inkább másképp?, kacagta Isten, gyengédebben vagy durvábban?, göcögte Isten.

Jó így, mondta Isten, se gyengédebben, se durvábban, kacagta Isten.

Kisfiú volt Isten és kislány, idős férfi és öregasszony.

Magtalan nő, aki nem merte vállalni, magtalan férfi, aki nem tudta.

Megtapostál, mondta Isten, megtapostalak, mondta Isten.

Édes egybe forrhatunk így, egybe!, kacagta, zokogta Isten. Holtomiglan?, holtodiglan, nevetgélt Isten.

Isten lelke eközben lebegett a vizek felett, amiképp sötétség is volt a mélység színén.

Megalázottak lelkei lebegtek a víz színén, megtaposottaké, akik készen álltak arra, hogy vidáman, legalábbis matt, hallgatag mélaságban, mindent feledve éljék végig életüket. Hogy uralkodjanak a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön, és földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. És persze készen álltak, hogy uralkodjanak egymáson.

Volt hisz számukra maghozó fű az egész föld színén és minden fa az övék volt, amelyen maghozó gyümölcs van. Éden Hotel, Parkszálló, Lido.

Nyertem hozzá férfiat az Úrtól.

Kockán. Ruletten. Vagy skandináv lottón. Hogy Káinná lett, kinek a vétke?

Talán a kiszolgáltatottság, megalázottság, megszorítottság ormótlan, elnyűtt csizmája tapossa. Talán a bűnre hajló gyengeség fonja káinlancát. Ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtód előtt leselkedik, és reád van vágyódása. De te uralkodjál rajta, amiképp azt már módodban állt gyakorolni – tudod, a tenger halain, nomeg az ég madarain, a barmokon, persze, sőt, mind az egész földön, és földön csúszó-mászó mindenféle állatokon. Meg természetesen egymáson, már ha ez volna valóban a természetes.

Talán ha Isten mutatna fénylő példát. Vétkeiből ha nem építene luxusvárat, luxusmedencével, luxusjakuzzival, luxusparkkal. Isten, aki kényére dicsér és kedvére aláz meg. Kényére teremti a vizsályt és kedvére mélyíti el.

Me too, rebegte Isten, mert a megalázottak híg leves osztó sorába könnyebbnek tűnt beállni, mint a megszorítókéba.

Ki lötyyintené könnyű kézzel magára a vétkeit? Kit töltene el meglepéssel saját világosságának elválasztása a sötétségétől? Ki akar őrzője lenni annak, amit tett? A felejtés paravánja mögött ki ne húzódna meg szívesen? Ki ne áltatná magát azzal, hogy az elkövetett bűnre Isten se teheti rá a Káin-bélyeget? Örökétig a bűn sem élhet. Elfonnyad, elporlik, semmivé lesz.

Kis könnyű semmiség. Magadnak teszel szívességet, ha fürgén túlteszed magad rajta.

Ímé elűzöl engem ma e földnek színéről, és a te színed elől el kell rejtőznöm; bujdosó és vándorló leszek a földön, és akkor akárki talál reám, megöl engemet. (...) Sőt inkább, aki megöli Káint, hétszerte megbüntetik. És megbélyegzé az Úr Káint, hogy senki meg ne ölje, a ki rátalál.

Sőt inkább.

Szaporodjatok és sokasodjatok, lejtsétek vidáman tovább a megsebzők és megsebzettek légiés, kecses táncát, kedvemre való az, kacagta Isten, s végtelen szomorúságában elmerengett egy tökéletesebb világon, amelyből hite és sokszorosan átírt emlékei szerint vétetett.

© Vörös Anna